

ЗАКОНОДАВЧА ВЛАДА — одна з гілок державної **влади**. Гол. призначенням З. в. є здійснення держ. влади шляхом законотворення. Визначається сукупністю повноважень щодо прийняття **законів** та ін. законодав. актів, а також організац. формами реалізації цих повноважень. До суб'єктів З. в. у різних країнах належать парламенти, монархи, уряди тощо. Здійснювана парламентами З. в. — представн. влада, делегована їм народом як єдиним джерелом влади. Законодав. діяльність є гол., але не єдиною функцією парламентів (вони також виконують представн., установчу і контрол. функції). За теорією поділу влади, З. в. самостійна відносно виконав. і судової гілок влади. Її специфіка полягає у тому, що прийняті парламентом

закони мають вищу, порівняно з актами ін. гілок держ. влади, юрид. силу. Водночас кожна гілка влади має властиву саме їй систему стримувань і противаг для запобігання можливим зловживанням з боку ін. гілки влади. Єдиний орган З. в. в Україні — ВР. Свої повноваження з реалізації функцій З. в. вона здійснює у встановлених Конституцією України межах і відповідно до чинного законодавства.

Рекомендована література

1. Шаповал В. Вищі органи сучасної держави. 1995;
2. Конституційне право України. 1999 (обидві – Київ).

Ю. С. Шемшученко

Бібліографічний опис:

Законодавча влада / Ю. С. Шемшученко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2010. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-14673>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).